

No. 42.

20de Oktober 1889.

15de Aarg.

Rode Anders.

(Slutn. fra forr. Nr.)

En Aften, da Presten var paa Beien hjem til den Bondegaard, der forelobig tjente ham til Opholdssted, kom en Zigeuner hen til ham og sagde: „Nu skal Presten faa Hæv over Rode Anders! Jeg ved, hvor han har sit Tilhold, og, naar Presten blot vil hjælpe mig at samle Bønderne, skal vi snart faa jaget ham op.“

„Hævnen horer Herren til!“ svarede Presten alvorlig. „Hadde Lynet været Skyld i min lille Piges Død, vilde du saa have vovet at tale om Hæv? Men Rode Anders kan lige saa lidt som Lynet gjøre andet, end hvad Gud tillader ham at gjøre. Det, jeg onsker Anders, er, at han maa omvende sig og blive frelst. Hvor vilde der ikke blive Glæde blandt Guds Engle og blandt de troende, naar

Rode Anders blev et andet Menneske.“
Og Presten gik hurtig bort.

Men bag ved Bustene ved Beien havde et Par sunklende Dine set og et Par lyttende Øren hørt alt, hvad der foregik mellem Presten og Zigeuneren. De samme Dine havde, lige siden Branden og Barnets Død, spejdet efter og iagttaget Presten, hvor han saa færdedes paa Beiene. Det var Rode Anders, som vilde se den Virkning, Hylken efter hans Mening skulde frembringe. Men hver Gang han saa det bedrøvede, men kjerlige Ansigt, hoori der ikke var Spor af det Udtryk, han spejdede efter, gik der en Gysen gennem Forbryderen, og en underlig Følelse bemægtigede sig ham, som han aldrig før havde kendt: det var Angeren, der begyndte at røre sig! Og nu, da han hørte Prestens milde Ord og saa hans Dine lyse med den forunderlige Glans, som man kun ser hos dem, der

vigtig vil høre Vorherre til, saa sank Rode Anders tilintetgjort sammen, og i samme Dieblit følte han med en Bished, som aldrig mere forlod ham, at den Gud, Presten troede paa, han var til, han maatte være til.

Men Presten gik op paa Kirkegaarden til sin lille Piges Grav. Der var Oprør i hans Sind; han maatte knæle ned og bede Gud om ny Kraft og Fred. Og hans Bøn blev hørt, Oprøret i hans Sjæl lagde sig, og, da han reiste sig, var der Fred i hans Sind som paa hans Ansigt.

Men han var ikke længer alene. Bag ved ham laa et Menneske med blegt, forvildet Ansigt og strakte Armene ud imod ham. Presten ved overrasket tilbage: det var Rode Anders.

„Gaa ikke, Prest! gaa ikke!“ bad han ydmygt, „men hør mig og sig, at De tilgiver mig! Jeg hørte Deres Ord til Morten, for jeg saa Deres Ansigt. Prest! jeg har hadet Dem som ingen anden, men nu vilde jeg gjerne give mit Liv for at staffe Dem Barnet tilbage og gjøre Dem glad igjen! Jeg har spottet og fornegtet Gud, men nu ved jeg, at han er til. Jeg har aldrig før fortrudt en eneste Handling i mit Liv, men nu ved jeg, at jeg er en elendig Forbryder, som Guds Straf vil ramme. Det er Deres Kjærlighed, der er Skyld i det altsammen. Had mig ikke! gys ikke tilbage for mig, men sig, at De tilgiver mig!“ Presten var dybt greben. Han lagde hjærlig Haanden paa Anders Hoved og talte længe til ham om Guds Naade mod Syndere.

Den Aften sendtes der en inderlig Brev til Gud fra Prestens stille Studerkammer. Nu forstod han, at han

skulde prøves saa haardt, forat det kunde blive til Frelse for andre Mennesker.

Rode Anders gik selv til Øvrigheden, angav sig selv og blev dømt til mange Aars Fængsel. Zigeunerne, der er vant til det frie Liv paa Hederne, bukker snart under for Livet bag Fængselsmurene; det blev ogsaa Tilfældet med Anders; men han onskede sig aldrig tilbage paa Heden; han havde lært, at der er værre Fængsler til end de, som bygges med Menneskehænder, og, da hans Time kom, gik han, som en frelst Synder, hjem til sin Gud.

— 0 —

Bogter eder for Gjerrighed!

1. En Prest, som prædikede over den Tekst „Bogter eder for Gjerrighed“, sagde: „Forrige Søndags Aften beløb Kollekten her i Kirken sig til \$1,80. Dollaren blev givet af en Broder fra Richmond, som traf til at være her, og som ikke vidste bedre. De øvrige 600 af eder ydede 80 Cents.“

2. „Naar jeg ser paa denne Forsamling“, sagde en Prest i London, „spørger jeg: Hvor er de fattige? Naar jeg tæller Kollekten i Sakristiet maa jeg derimod spørge: Hvor er de rige?“

3. Dr. Jonas gav engang Almisse til en Betler med den Bemærkning: „Hvem ved, naar Herren vil give det tilbage.“ Luther, som var tilstede, sagde da: „Som om Herren ikke for længe siden havde givet dig dette!“

4. En Farmer i Nærheden af Bremen efterlod \$20,000, som han havde bestemt for Menigheden i sin Landsby til en ny Kirke. Han mente, at hans Slegtninge var rige nok, og at en Forøgelse af deres Rigdom ikke vilde gavne dem, medens derimod Kristi Kirke maatte bede om Hjælp. Han tænkte ret; men saa Folk tænker saa, naar de gjør sit Testament.

Børndomsglæder.

Barndomsglæder.

Vort Billede taler for sig selv. Pusketat sidder rolig deroppe og vil ikke lade sig narre til at faa en Papirhat paa Hovedet som den, man har sat paa Hundens „Troxast“. Men derneude morer de sig allesammen.

Opstandelsen.

En liden Gut fik følge med sine Forældre til en Begravelse. Det var en af hans smaa Kamerater, som var død. Denne lille Gut havde aldrig før seet noget Lig. Han stod derfor længe og betragtede tankesfuld sin lille Ven, der han laa kold og stiv i den blomsterbestraede Kiste. Han fik ikke være med til Kirkegaarden; men hans Moder lod ham faa staa i Vinduet og se, naar man bar det lille Lig ud. Han saa en Stund med Bemod paa Toget, derpaa vendte han sig til Moderen og sagde:

„O, Mamma, tænk hvor deilig det skal blive, naar Jesus siger: „Vilken, nu maa du komme ud!“ Gutten tænkte sandsynligvis paa Lazarus's Opvækkelse og Ordene: „Lazarus, kom ud!“ Dette Barn anvendte paa en ret Maade Bibelens Ord om Opstandelsen!

Norsk-Lutherisk Barnehjem.

Vor Synode har nu begyndt et saadant Barnehjem i de Bygninger, som for benyttedes til theologisk Seminar i Madison, Wis. Student theol. D. Colheim, som meget anbefales, er Bestyrer. Synodens Formand, Past. H. A. Preus, har taget sig af det hele.

Flere Børn er allerede anmeldte. Hr. Soren Olsen af Madison Menighed modtager Bidrag i Penge eller Varer. Skulde nu ikke mange baade Børn og Voksne ville hjælpe til, at dette kristelige Hjem for forældreløse og hjælpeløse Børn kunde bestaa og faa Fremgang? I, kjære Børn, som selv har et godt Hjem, tænk paa dem, som ikke har nogen Fader og Moder, intet Hjem at ty til! Veder og arbejder for dette vort Barnehjem!

Gaade.

Naar jeg er vaad, kan man mig let anvende,
Naar jeg er tør, faar Vand mig til at brænde;
I gylden Glans jeg stundom ses at skinne,
Men saare bitter kan man og mig finde.

Rvitteringer.

Til det nye Skolelærer-Seminar i Sioux Falls.

Beb A. G. S. Dvern, 2den Lønbe-Indsamling: I Kapitan Wgh.: Beb Bertha E. Johnson 0.38, Jngvaab, Lauritz, Olaf, Karl og Oscar Lervik hver 0.10, Esther, Ola og Anna Baanhus tils. 0.25, Iver Skov 0.10, Julia Skov 0.10, Lauritz Stavem 0.20, Gina Brude 0.20, Karen Johnson 0.05, Edward Hof 0.25. Tils. \$2.08.

I St. Petri Wgh.: Beb Hanna Mørk 0.15, Emma Mørk 0.70, Ella Petersen 0.80, Anna Amundsen 1.41, Mina Mørk 0.10, Anne Mørk 0.10, Lina Swenson 0.22, Thea Swenson 0.25, Anna Lundholm 1.50. Tils. \$5.23.

I Jackson Lake Wgh.: Beb Edwin Anderien 0.51, Elias Sybert Olsen 1.96. Tils. \$2.77.
Sum: \$10.08.

Entered at the post office at Decorah, Ia., as second-class matter.

Den norske Synodes Bogtrykkeri, Decorah, Iowa.